

Hoofdstuk 1

Vanmorgen werd ik wakker doordat er een koe begon te loeien in mijn slaapkamer. Ik schrok me wild en zat meteen rechtop. Ik keek geschrokken om me heen. Waar was die koe? Ik keek zelfs onder mijn bed. Pas toen ik op de kop hing, drong tot me door dat het mijn wekker was. Of eigenlijk mijn telefoon, die ik als wekker gebruik. Ik had hem al zes weken niet gehoord en was vergeten dat ik er het geluid van een koe op had gezet. Ik graaide mijn telefoon van mijn nachtkastje en drukte de koe weg. Daarna liet ik me weer achterovervallen en sliep verder.

Vijf minuten later begon de koe weer te loeien. ‘Houd je mond’, mopperde ik. Waarom had ik eigenlijk een wekker gezet? Ik wreef in mijn ogen en toen wist ik het weer. De zomervakantie was afgelopen. Ik moest aan het werk!

Met een grote sprong belandde ik naast mijn bed. Tijd om naar school te gaan. Ik had gisteren mijn schoolspullen al klaargelegd. Een zwarte rugtas, een echte grotemensenagenda, een rode pen en een banaan. Want echte meesters eten bananen.

*Maffe meester Daan speelt bananenslagbal
???*

ISBN 978-90-8543-406-1
NUR 282 / C-NUR 010

Ontwerp omslag: Spaansenmedia.com
Illustraties: Hanne Snel | hannesnel.com
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2019 UITGEVERIJ COLUMBUS - HEERENVEEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Uitgeverij Royal Jongbloed te Heerenveen.

www.royaljongbloed.nl

Vijf minuten later stond ik beneden. Ik had een plens water in mijn gezicht gegooid, een pot gel door mijn haar gesmeerd, en natuurlijk ook mijn kleren aangetrokken. Je moet er toch niet aan denken dat je dat vergeet? Mijn wangen werden rood, bij het idee alleen al. Ik smeerde snel een paar boterhammen en liep naar buiten. Daar stond mijn buurvrouw. Ze liet haar hond uit, die precies voor mijn deur een flinke drol liet vallen. Gelukkig had de buurvrouw al een zakje in haar hand om de drol in te doen.

‘Goedemorgen, buurvrouw.’

‘Ga je zó naar school?’ De buurvrouw keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Uh ..., ja. Hoezo?’

Ik keek snel naar beneden. Ik zag niets dat verkeerd zat. Mijn T-shirt zat niet binnenstebuiten of achterstevoren. De gulp van mijn korte broek zat dicht. Mijn sokken had ik keurig opgetrokken en mijn veters had ik netjes gestrikt. Goed, ik had natuurlijk geen knoop aan mijn broek, want die was er een paar dagen geleden zomaar vanaf gesprongen. Maar dat kon de buurvrouw niet zien, want mijn T-shirt zat daar goed overheen. Misschien bedoelde ze dat ik een jas aan moest trekken, maar daar vond ik het veel te warm voor. Bovendien had ze zelf ook geen jas aan.

‘Je hebt een gat in je schoen.’

De buurvrouw wees naar mijn linkerschoen. Daar zit inderdaad een gaatje in. Als je goed kijkt, kun je zien of ik met mijn grote teen wiebel, of niet.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb geen andere schoenen.’

De buurvrouw hapte naar adem en ik moest ineens aan een goudvis denken.

‘Je kunt toch niet met kapotte schoenen naar school?’

‘Waarom niet? Dat doen heel veel anderen ook.’

En dat is echt waar. In alle klassen waar ik meester ben geweest, zaten een paar kinderen met kapotte schoenen.

De buurvrouw zuchtte zo diep dat haar hond verbaasd opkeek. ‘Maar dat zijn leerlingen. Jij bent de meester. Jij moet het goede voorbeeld geven.’

‘Dat doe ik ook.’ Ik ritste snel mijn rugzak open en haalde de banaan eruit. ‘Kijk, lekker en gezond!’

Precies om halfacht stapte ik mijn lokaal in. Er was natuurlijk nog niemand. Stiekem vond ik dat wel een beetje jammer. Dit jaar werkte ik voor het eerst op deze school. Op mijn andere school was ik een soort invalmeester. Maar nu had ik echt een eigen lokaal.

Ik hing mijn jas over de rugleuning van mijn stoel en ging zitten. Het lokaal zag er heel netjes uit. 25 tafeltjes stonden in groepjes van 5. Dat waren dus 5 groepjes, want 25 gedeeld door 5 is 5. Als meester ken ik de tafels natuurlijk uit mijn hoofd.

Ik stond op en deed de kast open om te kijken of er wel schriften en boeken lagen. Natuurlijk lagen die op keurige stapeltjes te wachten.

Eigenlijk wist ik dat wel, want ik had zelf alles klaargelegd. In de vakantie! Dat vind ik dan wel weer jammer. Volgens meester Jesse is het heel normaal dat je in de vakantie werkt. Jesse is de

meester van groep 8. Hij is iets ouder dan ik, en al jaren meester. Hij zal het wel weten. Toch vind ik het nog steeds raar. Vakantie is vakantie. Ook voor meesters!

Ik schoof de deur van de kast weer dicht en keek om me heen. Het duurde nog een uur voordat de leerlingen kwamen. Wat kon ik nog meer doen? Natuurlijk, lessen voorbereiden! Als ik vandaag les moest geven, moest ik natuurlijk wel een beetje weten waar de lessen over gingen. Ik grijnsde. Als meester kon ik natuurlijk helemaal zelf bedenken welke lessen er aan de beurt waren. Lekker handig!

Ik was zo druk aan het voorbereiden dat ik helemaal niet hoorde dat er iemand binnenkwam.

‘Goedemorgen, Daan. Ben je er klaar voor?’

Ik schrok zo, dat ik keihard mijn knie stootte tegen de poot van mijn bureau.

‘Au!’ riep ik. Ik greep naar mijn knie en keek boos op. Wie durfde er zomaar mijn lokaal in te lopen, zonder eerst aan te kloppen?

Het was juf Ik-Weet-Niet-Hoe-Ze-Heet. Dat is natuurlijk niet haar echte naam. Maar ik vergeet haar naam steeds.

Ik weet ook niet precies wat ze doet. Ze is wel juf, maar ze heeft geen klas. Ze noemt zichzelf ‘iebeejer’. Ik heb haar in de vakantie ook al gesproken. Toen probeerde ze uit te leggen wat een iebeejer is. Volgens mij snapt ze het zelf ook niet zo goed.

Ze keek naar mijn knie. Ze zag dat ik pijn had, maar ze zei geen sorry.

Ze stond gewoon naar me te kijken. Wat had ze ook alweer gevraagd?

‘Ik ben er bijna klaar voor’, mompelde ik. ‘Maar ik ben nu nog heel druk.’

Ik boog me snel weer over mijn rekenboek en deed net alsof ik niet doorhad dat ze er nog steeds stond. Gelukkig bleef ze niet lang staan. Ze draaide zich om en wiebelde op haar hoge hakken naar de gang.

Even later schrok ik alweer. Nu juist omdat er wél op de deur geklopt werd. Heel hard zelfs. Ik schoot weer overeind en stootte weer mijn knie.

‘Hé Daan, lekker bezig!’ Meester Jesse lachte en wees naar mijn knie. ‘Zal ik een pleister voor je halen? We hebben hier heel mooie pleisters, met plaatjes van prinsessen erop.’

Ik keek naar mijn knie. Jammer genoeg bloedde het niet. Een mooie prinses op mijn knie had me best leuk geleken.

‘Kom, we gaan koffiedrinken.’

Jesse draaide zich om en rende mijn lokaal uit. Ik keek nog een keer naar mijn rekenboek en haalde mijn schouders op. Koffie is ook heel belangrijk voor een meester. Ik hobbelde snel achter Jesse aan.